

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **V. S.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2013, č. j. CPR-4664-1/ČJ-2013-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3. 6. 2013 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2013, č. j. CPR-4664-1/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 14. 2. 2013, č. j. KRPE-57020-71/ČJ-2012-170022-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 2. 2013, č. j. KRPE-57020-71/ČJ-2012-170022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 rok, neboť byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci tímto rozhodnutím podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se podle ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

Žalobce v žalobě namítá, že správní orgán prvního stupně, byť konstatoval, že žalobce nemá povolení k zaměstnání, v rámci svého rozhodnutí neřešil otázku, ve vztahu k jakému zaměstnavateli měl být žalobce v pracovněprávním vztahu. Vyřešení této otázky však žalobce považuje ve vztahu k závěrům správního orgánu za zásadní. Vzhledem k tomu, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobce vykonával v době kontroly činnost, která naplňovala znaky zaměstnání, pak musel žalobce ve vztahu ke svému zaměstnavateli naplnit znaky závislé práce ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce. Žalobce namítá, že jestliže je povinností správního orgánu zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pak bylo povinností správního orgánu prvního stupně jednoznačně definovat, kdo je zaměstnavatelem žalobce a ve vztahu k tomuto zaměstnavateli zjišťovat, zda došlo k naplnění znaků závislé práce. Způsob, jakým správní orgán prvního stupně definoval pracovní činnost žalobce, nelze podřadit pod znaky závislé práce, neboť správní orgán absolutně nerozlišoval mezi právnickou osobou, jménem které měl pracovní činnost zajišťovat (tj. D., družstvo) a právnickou osobou, která byla v rámci obchodního vztahu zadavatelem (tj. M. realizace s.r.o.). Rozlišení mezi těmito subjekty má podle názoru žalobce vliv na skutečnost, zda žalobce vykonával závislou práci, pro jejíž výkon by byl povinen disponovat povolením k zaměstnání. Vzhledem k tomu, že smluvní vztah byl založen mezi obchodní společností M. realizace s.r.o. jako objednatel a D., družstvo jako zhotovitelem, a ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce měl pracovní činnost vykonávat jménem D., družstvo, pak veškeré znaky závislé práce ve vztahu k jejich naplnění měly být zjišťovány a definovány výlučně k tomuto subjektu. Žalobce namítá, že žádná zjištění vztahu D., družstvo a žalobce nebyla učiněna a odůvodnění rozhodnutí je koncipováno tak, jako by zaměstnavatelem žalobce byla obchodní společnost M. s.r.o.

Z uvedeného je podle názoru žalobce zřejmé, že správním orgánem nebyl zjištěn skutečný stav věci, a tudíž nelze konstatovat, že žalobce pro výkon své pracovní činnosti byl z titulu tohoto výkonu závislé práce povinen disponovat platným povolením k zaměstnání. Jestliže následně žalovaná konstatovala, že byl dán soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, tak rozsah odvolacího přezkumu nebyl proveden náležitě, neboť za strany správního orgánu prvního stupně s ohledem na shora uvedené nedošlo ke správnému a úplnému právnímu posouzení toho, zda žalobce pro výkon své činnosti potřeboval povolení k zaměstnání a zda tato činnost naplňovala všechny znaky závislé práce ve vztahu k jeho zaměstnavateli.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje soudu, aby rozsudkem rozhodnutí žalované a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 20. 6. 2013 uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. K uplatněným žalobním námitkám žalovaná odkázala nejen na odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu, ale zejména na odůvodnění žalovaného správního orgánu, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl účastník řízení.

Vzhledem k tomu, že ve svém postupu žalovaná neshledala pochybení, navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Argumentaci žalobce, že správním orgánem prvního stupně nebyl v řízení řádně zjištěn skutečný stav věci, jelikož nebylo jednoznačně definováno, ve vztahu k jakému zaměstnavateli byl žalobce v pracovněprávním vztahu, soud nepřisvědčil.

Jak správně žalobce konstatoval, základní právní rámec pro povinnost cizinců disponovat v případě výkonu zaměstnání povolením k zaměstnání je zakotven v ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti), podle něhož cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Předně je třeba zdůraznit, že sám žalobce v celém průběhu správního řízení ani v žalobě nenamítal, že by měl vydáno povolení k zaměstnání, které by ho opravňovalo k výkonu zaměstnání na území České republiky v období měsíce června a července 2012. Stejně tak nerozporoval skutečnost, že v období od 11. 6. 2012 do 15. 6. 2012

a od 25. 6. 2012 do 29. 6. 2012, dne 10. 7. 2012 a dne 11. 7. 2012 vykonával činnost, která naplňovala znaky zaměstnání, pro jehož výkon je nutné mít vydané povolení k zaměstnání. Žalobce v žalobě sám připustil, že vykonával pracovní činnost ve vztahu k družstvu D., přičemž podstata žalobních námitek spočívala toliko v tom, že se správní orgán dostatečně nezabýval otázkou naplnění znaků závislé práce ve vztahu k tomuto subjektu, a že naopak z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že zaměstnavatelem žalobce byla společnost M. realizace s.r.o.

Tato argumentace žalobce nemá svůj podklad ani v napadeném rozhodnutí ani ve správním spisu. Z odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění nijak nevyplývá, že by zaměstnavatelem žalobce měla být společnost M. realizace s.r.o. Naopak spisovým materiálem bylo náležitě doloženo, že žalobce vykonával práci spočívající v prořezávání střešních prostupů pro vzduchotechniku (dle úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 7. 2012, kontrolního listu Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen OIP) sepsaného se žalobcem dne 12. 7. 2012 a dle svědecké výpovědi svědka pana R. K.) ve vztahu podřízenosti k družstvu D. jako k zaměstnavateli, jeho jménem, na jeho náklady, dle jeho pokynů a na jeho odpovědnost (jak vyplývá z kontrolního listu OIP ze dne 12. 7. 2012 sepsaného se samotným žalobcem a ze svědecké výpovědi svědka pana R. K.). Všechny tyto zjištěné skutečnosti našly svůj odraz i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud žalobce namítal, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce pracoval na základě pokynů zaměstnance společnosti M. realizace s.r.o. pana R. K., tato skutečnost je toliko důsledkem existence smluvního vztahu mezi společnostmi M. realizace s.r.o. (jako objednatel) a družstvem D. (jako zhotovitelem), dle něhož byl pan K. pověřen dohledem nad prací žalobce, nikoli důkazem o tom, že zaměstnavatelem žalobce byla společnost M. realizace s.r.o.

Na základě shora uvedeného soud stejně jako správní orgány obou stupňů nemá žádnou pochybnost o tom, že jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, tedy že byl na území České republiky zaměstnán (vykonával pracovní činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, na smluvním pracovišti objednatele, pod úkolováním a kontrolou oprávněné osoby, za smluvně sjednanou mzdu) bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak bylo vydáno zcela v souladu se zákonem.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se

sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová